

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **R. D. M.**, bytem S., nyní Věznice P., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 24.11.2013, proti rozhodnutí žalované ze dne 19.11.2013 č.j. X o invalidní důchod,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 24.11.2013 k výzvě soudu doplněnou dne 21.12.2013 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 19.11.2013 č.j. X, protože s ním nesouhlasí, neboť dle jeho názoru zdravotní stav, který popsal, byl nedostatečně zjištěn a nesprávně posouzen, když nebyla kompletně doložena celá dokumentace jeho osoby, zejména z hospitalizací na kožním oddělení nemocnice v Plzni a Kolíně; dále vyjádřil nespokojenost s lékařskou péčí ve věznici a požadoval přezkoumání zdravotního stavu i vyžádání celé dokumentace. (K doplnění žaloby připojil mimo jiné i napadené rozhodnutí.)

Napadeným rozhodnutím ze dne 19.11.2013 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 24.9.2013, jímž byla zamítnuta jeho žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Plzeň-město ze dne 14.8.2013 není invalidní, jelikož jeho pracovní schopnost z

důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pouze o 20%. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 19.11.2013 bylo uvedeno, že novým posudkem o invaliditě ze dne 31.10.2013 bylo lékařem ČSSZ zjištěno, že žalobce není invalidní, i když se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který omezuje fyzické schopnosti a má vliv na pokles pracovní schopnosti, přičemž jeho rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XII, položce 3a) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen **vyhláška**), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 5-15%; žalobci byla přiznána horní hranice 15% s ohledem na aktuální klinický nález a s ohledem na další zdravotní postižení byla v souladu s § 3 odst. 1 citované vyhlášky tato hodnota zvýšena o 5%, takže celkově činí 20%, nikoli potřebných minimálně 35%, proto nebylo možno námitkám žalobce vyhovět.

Z obsahu vyžádaného posudkového spisu OSSZ Plzeň-jih vedeného ohledně žalobce a v něm založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 14.8.2013 a ze záznamu o jednání a posudku o invaliditě v řízení o námitkách vypracovaného ČSSZ pracoviště Plzeň dne 31.10.2013 soud zjistil, že žalobce nebyl uznán invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, neboť rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XII, položce 3a) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen **vyhláška**), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 15%, která ve smyslu § 3 odst. 1 citované vyhlášky byla zvýšena o 5% vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu, takže celkově činí 20%.

Žalovaná ve svém vyjádření dne 15.1.2014 navrhla důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen **komise** či **PK MPSV**) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Dle zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce napadené rozhodnutí ze dne 19.11.2013 bylo žalobci doručeno dne 21.11.2013.

V této projednávané věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců PK MPSV, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění. Z těchto důvodů požádal dne 30.1.2014 soud PK MPSV – pracoviště v Plzni o vypracování posudku, který byl v opakovaně prodlužované lhůtě kvůli dlouhotrvající hospitalizaci žalobce (28.1.–12.6.2014) vypracován po jednání konaném dne 1.8.2014 za účasti odborného lékaře z oboru kožního lékařství v nepřítomnosti žalobce, v jehož závěru komise uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobce nebyl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona, protože nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, neboť komise hodnotila zdravotní postižení ve shodě s posouzením OSSZ i ČSSZ jako lehké funkční postižení s ohraničenými projevy v predikačních lokalizacích s dobrou odpovědí na lokální léčbu dle kapitoly XII, položky 3a) přílohy vyhlášky 15% a podle § 3 odst. 1 vyhlášky zohlednila 5% další zdravotní postižení, zejména diabetes mellitus, která však vyžadují jen režimová opatření, takže celkově činí míra poklesu pracovní schopnosti 20%. Dle doložené zdravotní dokumentace byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující

příčinou je zánětlivé postižení kůže - lichen simplex chronicus trvající intermitentně cca od roku 2006, zhoršení v posledním roce; byl hospitalizován k došetření a léčbě ekzému, kde byla diagnosa histologicky verifikována. Žalobce dle komise není schopen práce vyžadující častou očistu, zvláště s nutností používání odmašťovačů, trvale ve vlhkém prostředí, ve styku s látkami dráždivými kůži, není vhodná práce v nočních směnách, ale je schopen ve vhodném pracovním zařazení využít dosaženou kvalifikaci i získané jazykové znalosti. Dále komise uvedla, že považovala za důležité vyčkat na výsledky z hospitalizace, neboť během ní byla stanovena definitivní diagnosa kožního onemocnění, podávaná léčba vedla rovněž ke zhojení kožních změn, zlepšení zdravotního stavu a vymizení subjektivních potíží. (*Stejnopis posudku byl doručen žalobci i žalované.*)

Ústního jednání u zdejšího soudu dne 27.8.2014 se žalobce nezúčastnil a zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby, protože žalobci se nepodařilo prokázat, že by byl invalidní a navíc je otázkou, zda v případě uznání invalidity by žalobce splnil druhou zákonnou podmínku, a to získání potřebné doby pojištění v rozhodném období.

S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v § 39 zákona následující:

(1) *Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*

(2) *Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla*

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,*
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,*
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*

(3) *Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.*

Pro úplnost krajský soud dodává, že dle § 3 odst. 1 citované vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. Podmínky pro toto zvýšení byly shledány, jak uvedeno shora.

Žalobce se podanou žalobou domáhá přiznání nároku na invalidní důchod z důvodů v ní uvedených. Od 1.1.2010 se za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce /§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky č. 359/2009 Sb./.

Subjektivní pocit žalobce o tom, že by mu měla být přiznána invalidita pro jím popsané zdravotní potíže, nemůže být důvodem pro přiznání invalidity prvního až třetího stupně, není-li to podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem. Invaliditu v příslušném

stupni lze pojištění přiznat pouze tehdy, jestliže vyplývá z výsledku lékařských vyšetření a nikoliv proto, že pojištěnec je subjektivně o své invaliditě přesvědčen či argumentuje důvody shora uvedenými. Navíc nelze ani přehlédnout, že důkazní břemeno spočívá na žalobci, tudíž prokázání tvrzení ohledně invalidity prokazuje zejména lékařskými zprávami ošetřujících lékařů, které jsou posudkově zhodnoceny posudkovými lékaři OSSZ či ČSSZ nebo PK MPSV, kteří jsou ze zákona oprávněni k posuzování invalidity pojištěnců. Při posuzování nároku na invalidní důchod je tedy možno vycházet pouze ze zdravotního stavu žadatele (tj. pojištěnce) za splnění další zákonné podmínky a to potřebné doby pojištění, která *dle § 40 odst. 1 písm. f) a odst. 2 zákona činí u pojištěnce staršího 28 let minimálně 5 let doby pojištění v posledních 10 letech před vznikem invalidity a u pojištěnce staršího 38 let ještě činí alespoň 10 roků v období posledních 20 let před vznikem invalidity.*

Soud ještě připomíná, že podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *stav ke dni 19.11.2013*. Pokud u žalobce dojde (nebo již došlo) ke zhoršení jeho zdravotního stavu, má kdykoliv znovu možnost podat žádost o přiznání invalidity prvního, druhého či třetího stupně v novém správním řízení (nejlépe po poradě se svými ošetřujícími lékaři). Přiznání invalidity však není vázáno na situaci na trhu práce, na nemožnosti zajistit si vhodné zaměstnání či být pracovně zařazen v době výkonu trestu odnětí svobody apod.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl v této věci soud k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 19.11.2013 není důvodná*. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobce vycházel soud především z posudku PK MPSV ze dne 1.8.2014 vypracovaného na základě řádně zjištěného jeho zdravotního stavu, protože komise pro jeho posouzení měla dostatek odborných lékařských nálezů z doby před i po vydání napadeného rozhodnutí. Soud považuje za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť v posudku je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, je popsána míra funkčního poškození vyplývající z jeho onemocnění, řádně je odůvodněn posudkový závěr, je stanoveno i omezení, které však žalobce nevylučuje zcela z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Lékař OSSZ, který vypracoval podkladový posudek pro vydání rozhodnutí žalované ze dne 24.9.2013, i lékař ČSSZ hodnotící zdravotní stav žalobce v řízení o námitkách, tak i PK MPSV, hodnotili zdravotní stav žalobce zcela shodně celkem 20% míry poklesu pracovní schopnosti, která však nedosahuje minimálně potřebných 35% této ztráty pro invaliditu prvního stupně, tudíž žalobce nebyl uznán invalidní k datu vydání napadeného rozhodnutí. Posudek PK MPSV soud považuje za úplný a celistvý, jelikož byl vypracován za účasti odborného lékaře z oboru kožního lékařství po zhodnocení veškeré předložené a vyžádané zdravotnické dokumentace žalobce a při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz.

Ze shora uvedených důvodů proto soud žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 19.11.2013 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, neboť žalobce neprokázal, že splňuje podmínky pro přiznání

invalidity minimálně prvního stupně a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi jeho námitkami proti rozhodnutí ze dne 24.9.2013.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 27. srpna 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně